

Борци, втѣцъ ви свихъ отъ нѣсенъ жива,
Отъ звуковъ, що нѣкой не сбира:
Отъ дивнѣ рѣвъ на биткама горлива,
Отъ емота на вѣтрома бурлива,
Отъ вѣцѣто „ура“.

И тѣзъ втѣцъ — той нѣма да завѣче,
И таа нѣсенъ вѣчно ще горѣ
Изъ болгарскитъ планини зелени,
И славама ще вѣчно нѣй и еменѣ
Надъ вѣцѣто копѣи.

Стогивайѣ подъ нѣзъ могили ледни;
Не ще да чуйѣ вѣкъ трѣба, ни вѣдѣ,
Ни славиѣ грѣмъ на биткѣтѣ побѣдни:
Вѣкъ вѣкѣстѣѣ сѣ мѣстѣтѣ ви нѣстѣдни.
Юнаци, легка коуѣ!

